

SUNČANA ŠKRINJARIĆ
NEVENKA MACOLIĆ

KAKO SANJAJU STVARI

Školska knjiga · Zagreb

O autorici

SUNČANA ŠKRINJARIĆ rođena je 11. prosinca 1931. u Zagrebu, gdje stalno živi i radi. Naslov prve njezine knjige namijenjene djeci je *Kaktus bajke*. Slijedile su *Ljeto u modrom kaputu*, *Dva smijeha*, *Knjiga o pajacima*, *Kuća od slova*, *Kakva je to ljubav bila* i druge. Prvi hrvatski crtani dugometražni film *Čudesna šuma* nastao je prema njezinim pričama i scenariju.

Za čitatelje starije dobi napisala je knjige *Pisac i princeza* i *Ulica predaka*.

Dobitnica je književnih nagrada „Grigor Vitez” i „Ivana Brlić-Mažuranić”, a ime joj je uvršteno na Časnu listu Međunarodnog vijeća za dječju knjigu (IBBY-Honour list) u godini 1998.

Piše i radiodrame, poeziju i prozu za odrasle.

O ilustratorici

NEVENKA MACOLIĆ rođena je u Zagrebu, gdje je završila Školu primijenjenih umjetnosti i Akademiju likovnih umjetnosti.

Sudjelovala je na brojnim samostalnim i skupnim izložbama u zemlji i inozemstvu (Zagreb, Rijeka, Kairo, Ljubljana, Barcelona, Bratislava i više gradova u Japanu).

Uz brojne likovne priloge u časopisima za djecu (Smib, Radost i dr.) ilustrirala je četrdesetak knjiga i slikovnica za djecu i mladež. Autorica je priručnika za odgojitelje i učitelje *Spretnе ruke*. Dobitnica je nagrade za najuspješnije ilustriranu dječju knjigu „Ivana Brlić-Mažuranić” 1987. g. za slikovnicu *Bija baja bum* i nagrade „Grigor Vitez” 1991. g. za slikovnicu *Kako sanjaju stvari*, obje u izdanju Školske knjige.

Radi kao docentica na Učiteljskoj akademiji u Zagrebu.

Slikarica Nevenka Macolić za ilustracije u ovoj slikovnici dobila je nagradu „Grigor Vitez” 1991. godine.

SUNČANA ŠKRINJARIĆ

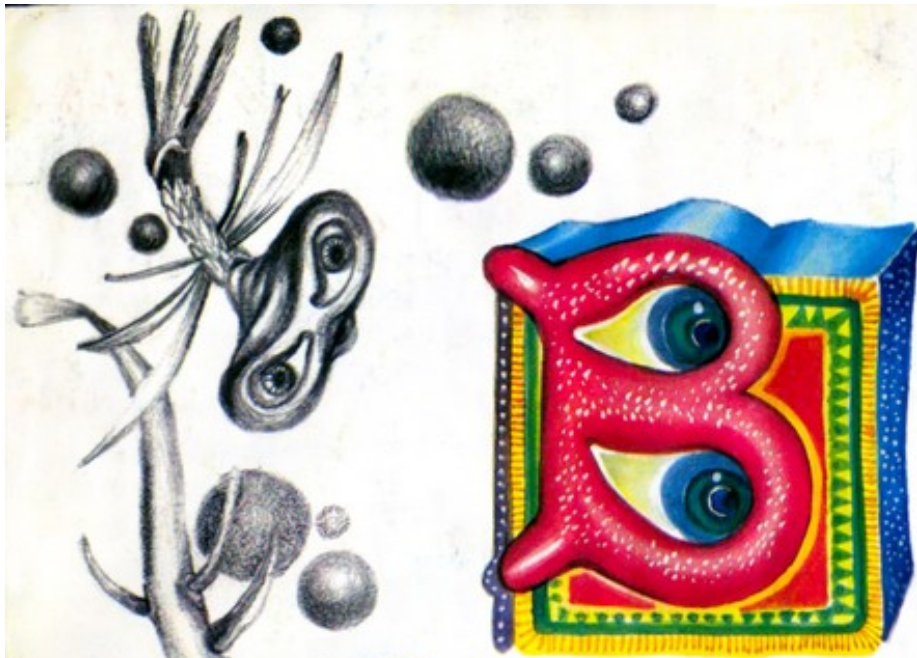
Ilustracije
NEVENKA MACOLIĆ

IV. izdanje

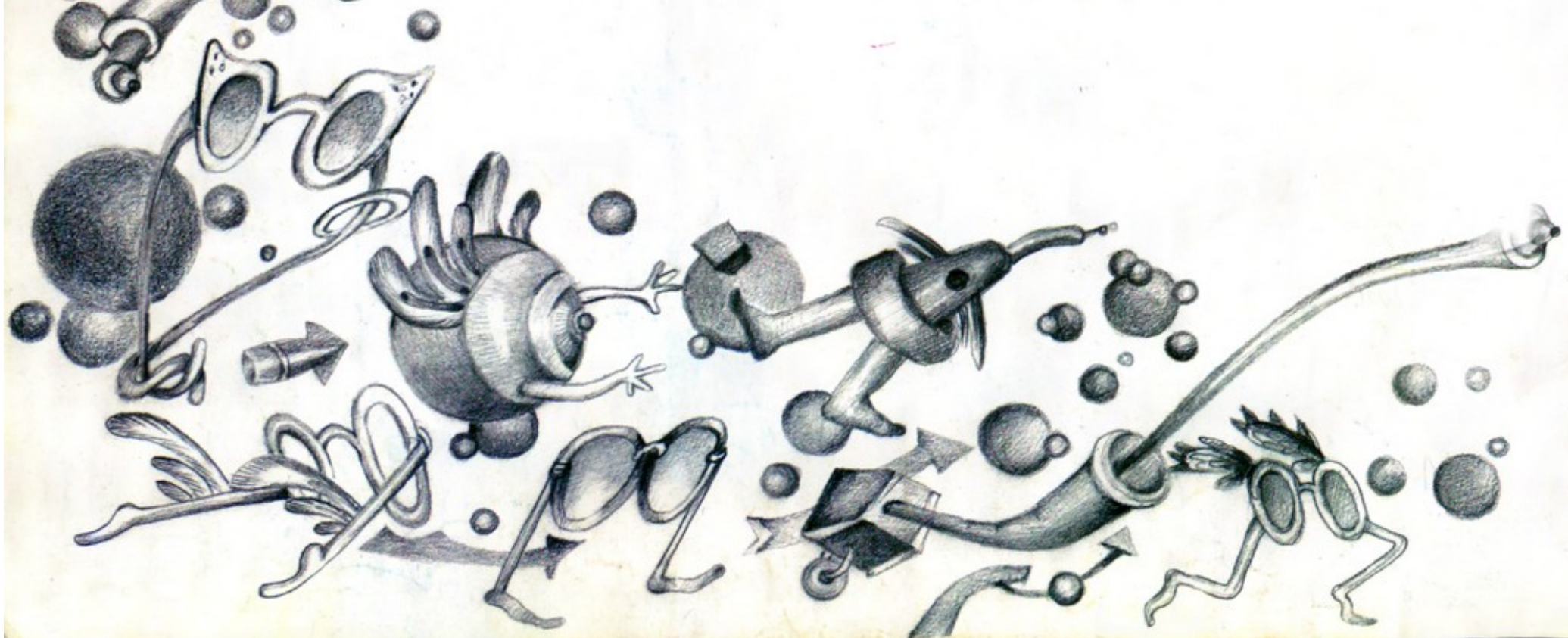
ŠKOLSKA KNJIGA, ZAGREB, 1999.

Bolestan sam i vrlo mi je dosadno. Nitko me ne posjećuje, mama i tata su na poslu, nemam sestre ni brata. Noga mi je u gipsu i ležim. Ne mogu izaći iz sobe. Ali mogu gledati stvari u njoj.

A kad bismo obrnuli svijet, kad bi stvari gledale mene i govore o sebi?

Mala ludost. Ali, pokušat ću.
Sanjam kako sanjaju stvari.

Slika na zidu

U meni je malen grad. Imam prozore, krovove, kuće i na njima dimnjake. U mojim se kućama nikada ne kuha, a ipak iz dimnjaka izlazi dim. Imam i pticu koja sjedi na grani, ali ne pjeva. Ona šuti, a možda bi željela poletjeti. U mom desnom uglu, sasvim pri dnu, živi malen čarobnjak. On se potpisao kao slikar.

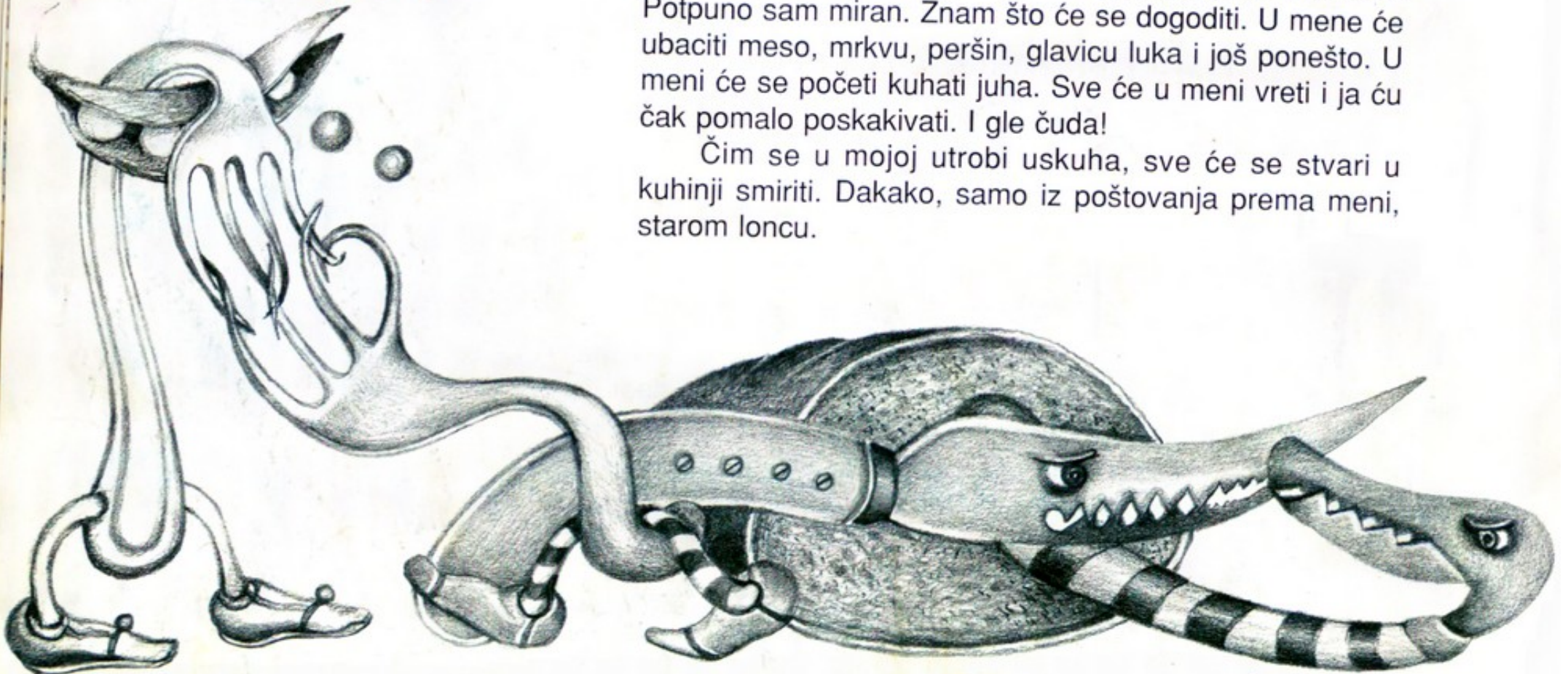
Stari lonac

Svi su oko mene nezadovoljni.

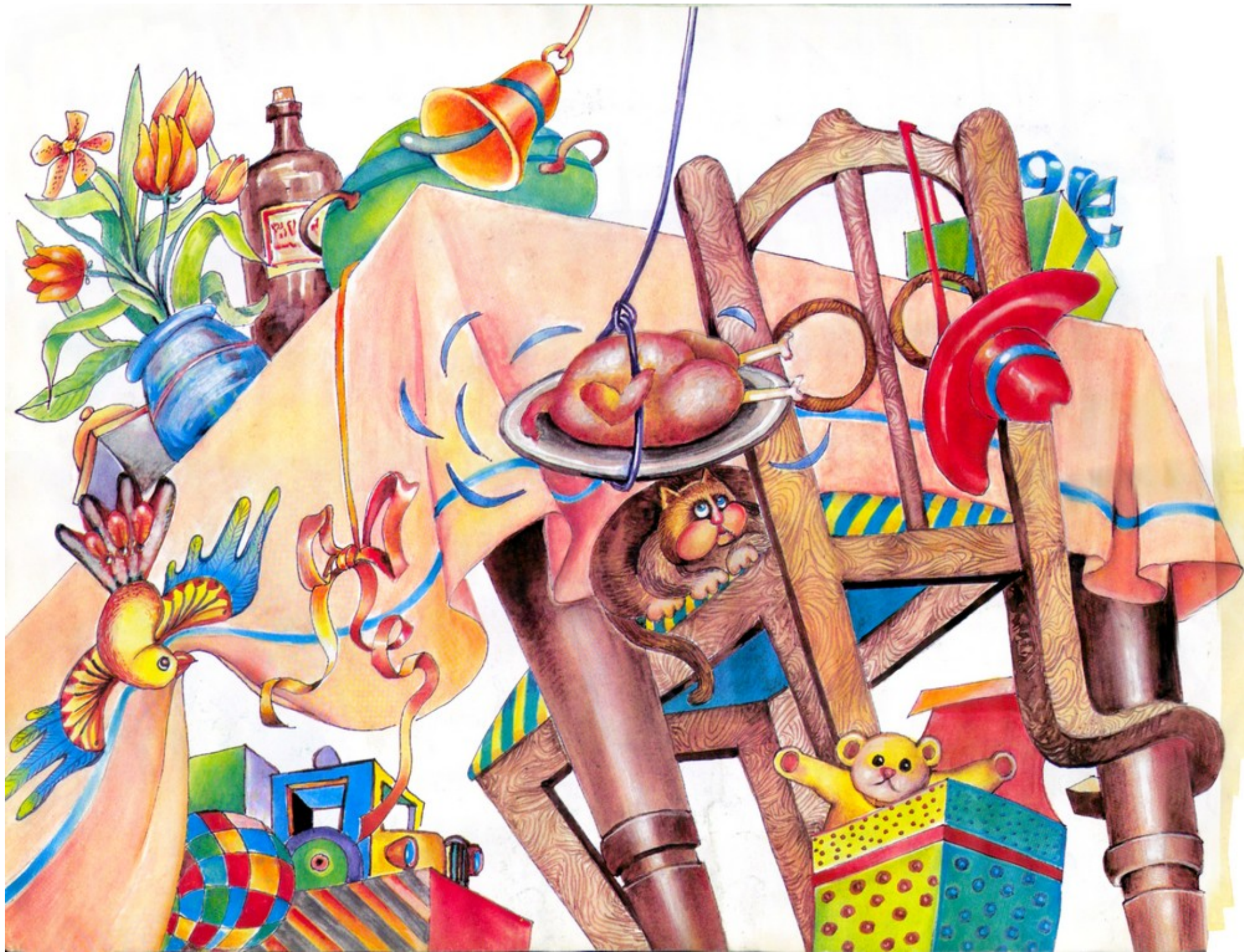
Noževi režu i réže, soljenke sipaju sol u puding, čačkalice čačkaju po šupljim zubima. Brašno se umiješalo u sadru, a šećer pije čaj i kavu, i smatra da se jedino bez njega ne može.

Vilice su se zavadile, čaše cvokoću, žlice lupkaju nemilosrdno jedna o drugu. Dođe takav dan kad cijela kuhinja poludi. Samo ja sjedim na štednjaku i čekam. Potpuno sam miran. Znam što će se dogoditi. U mene će ubaciti meso, mrkvu, peršin, glavicu luka i još ponešto. U meni će se početi kuhati juha. Sve će u meni vreti i ja ću čak pomalo poskakivati. I gle čuda!

Čim se u mojoj utrobi uskuha, sve će se stvari u kuhinji smiriti. Dakako, samo iz poštovanja prema meni, starom loncu.

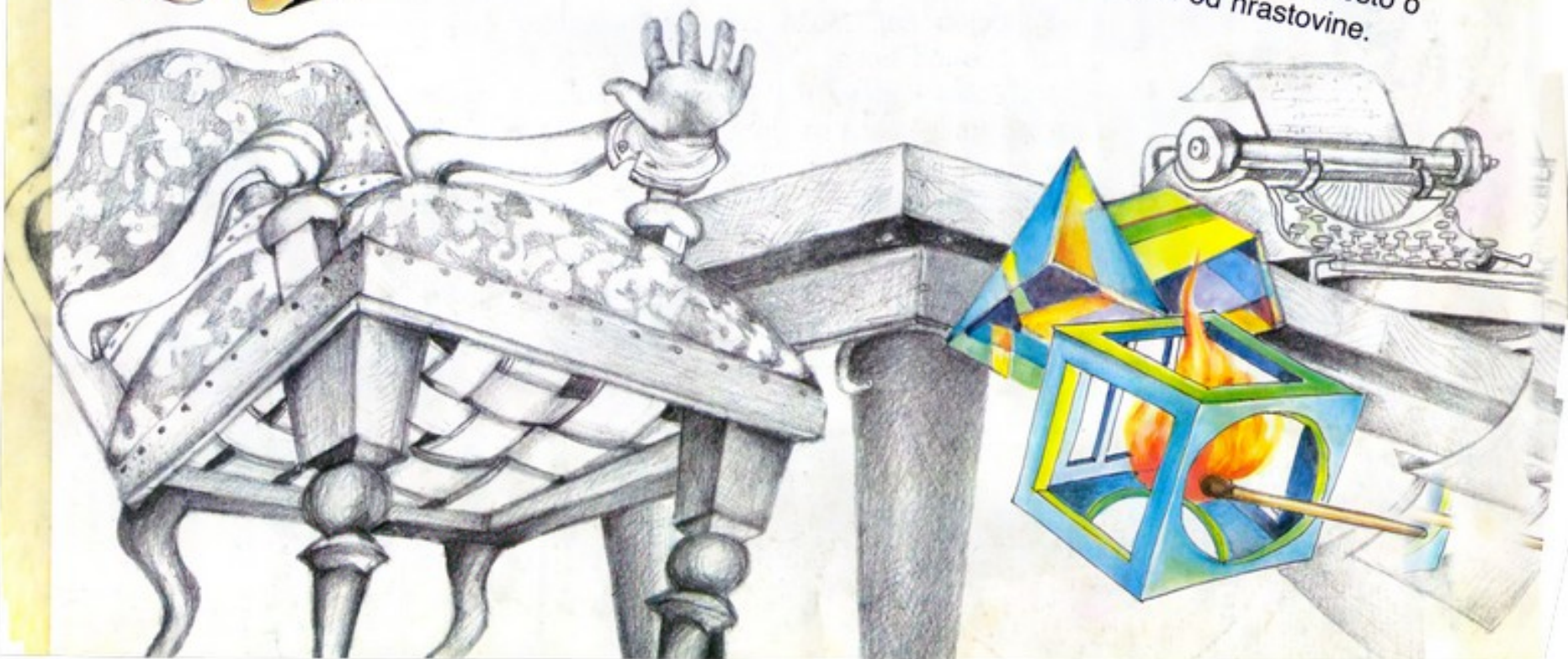

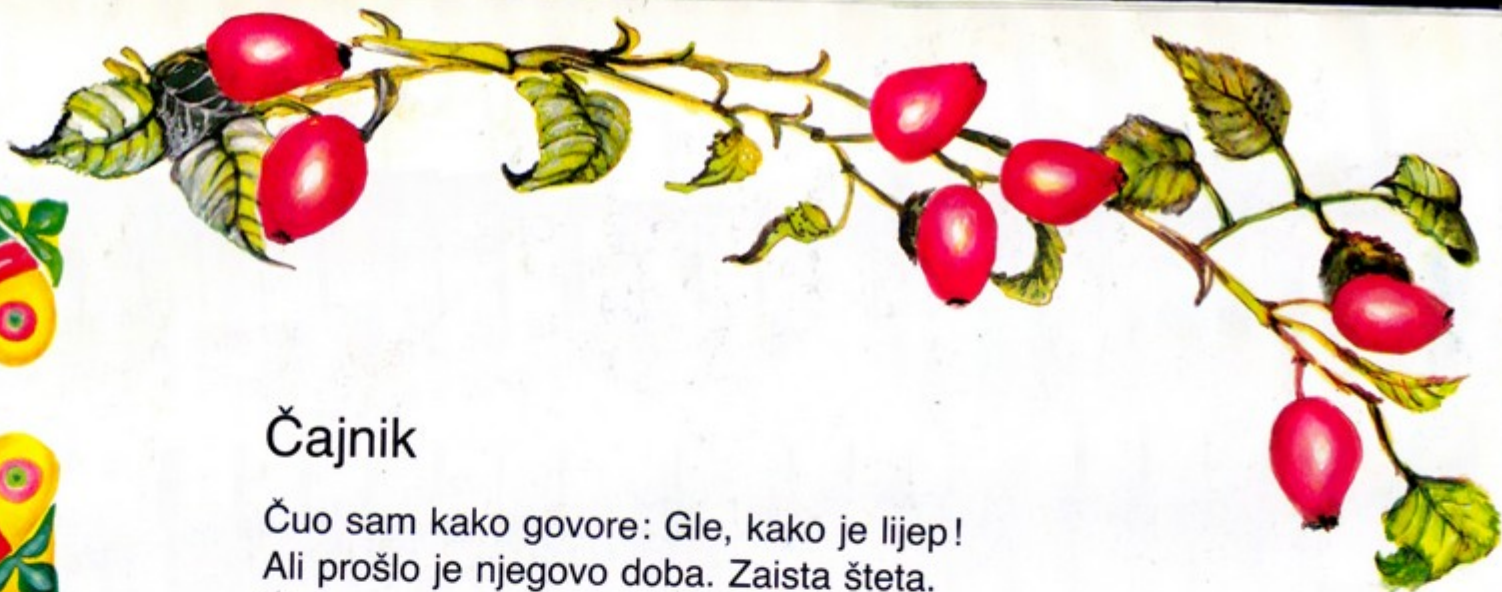

Stol u sobi

Obično stojim uvijek na istom mjestu i ne mičem se. Katkad me miču i govore mi da sam težak. Ponosan sam na svoju težinu i tvrdoću. Što je za mene pisači stroj, boca vina ili nedjeljni ručak? Baš ništa! Čajnik bi se bez mene stropoštao na pod. Ja sam podloga mnogih stvari i zato sam važan. Kažu da me može uništiti samo vatra. Bojim se je, ali ipak bih je želio vidjeti. Ako znate nešto o njoj, ispričajte mi brzo. To vas moli stol od hrastovine.

Čajnik

Čuo sam kako govore: Gle, kako je lijep!
Ali prošlo je njegovo doba. Zaista šteta.

Bio sam tužan. Prazan čajnik je uvijek tužan i nekako suvišan. Volim kad sam ispunjen. Ne mora to biti neki skupocjen čaj. Može biti sasvim običan: od metvice, kamilice, od šipka.

Volim kad se u mojoj utrobi kuha. I volim društvo zelenkastih šalica sa zlaćanim rubom. Tako su umiljate. U jednu sam se prije mnogo godina zaljubio. A poslije nisam mogao razaznati u koju. Još uvijek o tome razmišljam.

To su muke jednog čajnika.

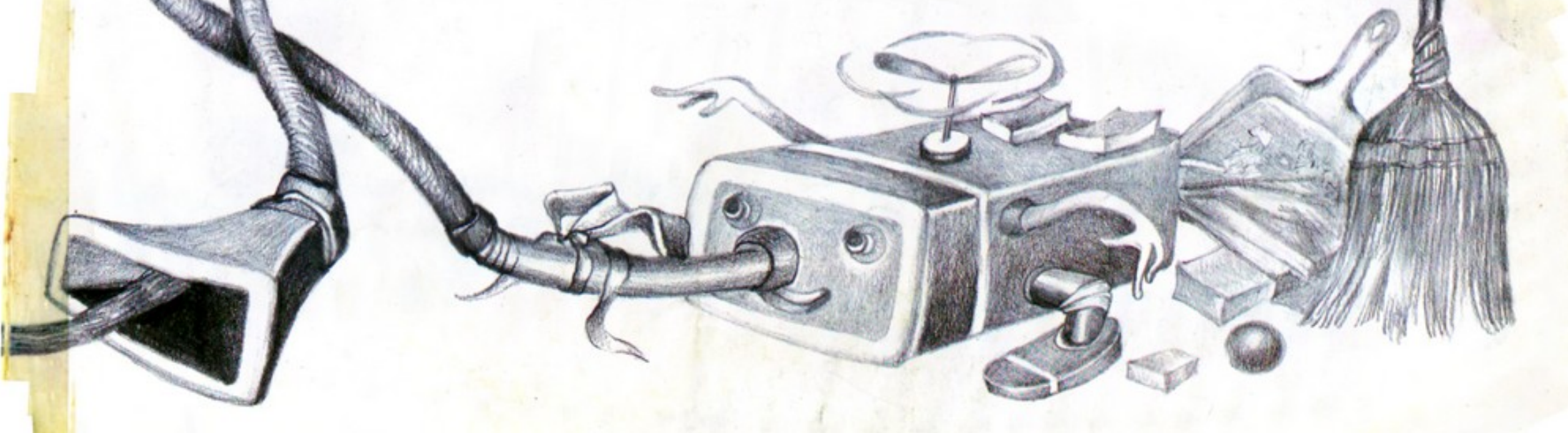

Sag

Uvijek sam mislio da ću poletjeti. To sam čuo u priči koju je majka čitala svojoj djevojčici. Čaroban sag! Leteći ćilim! Kako je to zvučalo uzbudljivo! Letjeti nebom i još pritom nositi na sebi ljude i stvari! Vidio sam nebo kad su otvorili prozor. Vidio sam i oblake, i kišu, i snijeg, čak i dugu. Sada sam izlizan, izgubio sam svoje boje i šare. I što je najgore – svoj značaj.

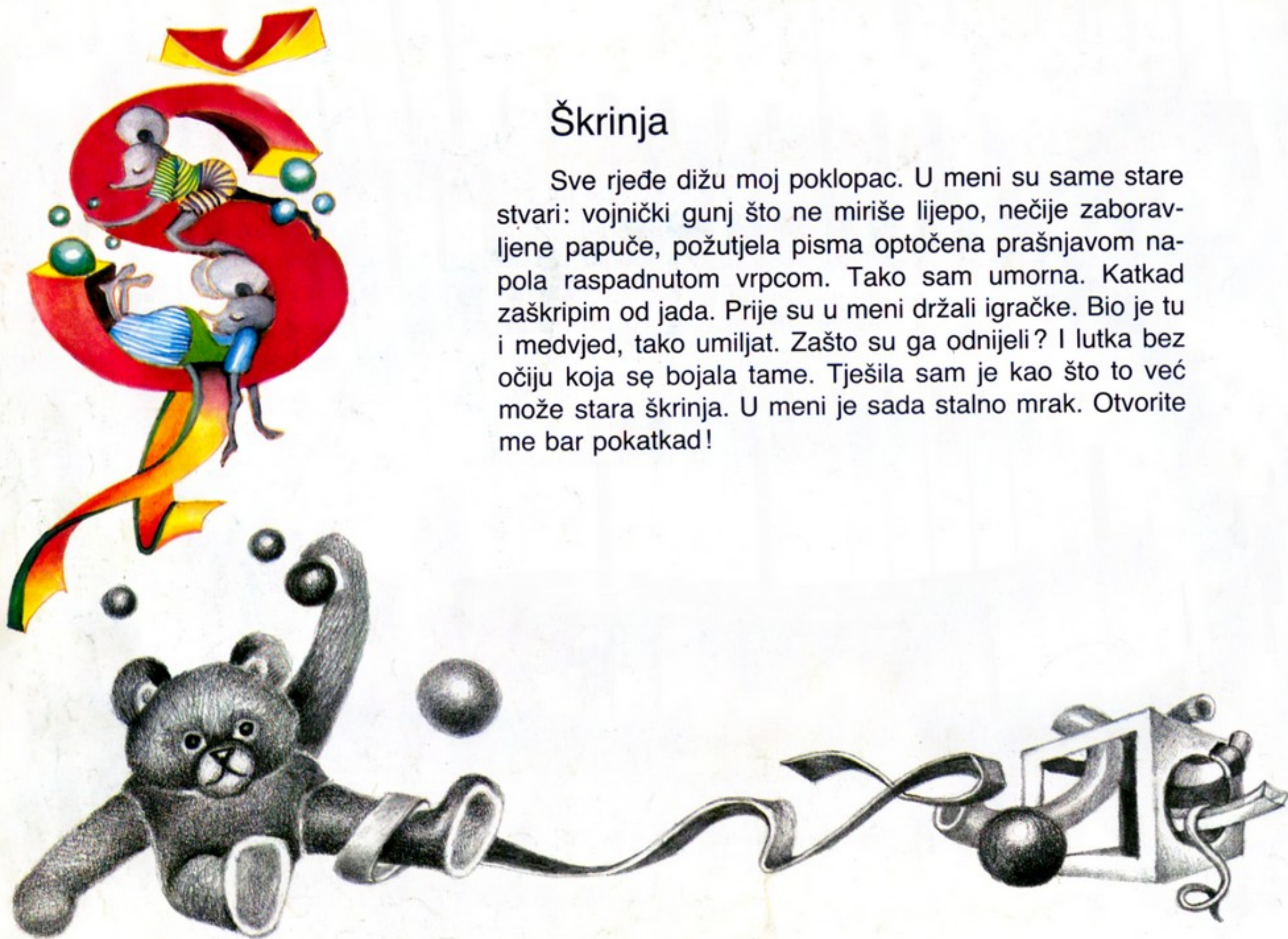
Više ne očekujem let u nebo.

Nitko me ne gleda, a svi po meni gaze.

Škrinja

Sve rjeđe dižu moj poklopac. U meni su same stare stvari: vojnički gunj što ne miriše lijepo, nečije zaboravljene papuče, požutjela pisma optočena prašnjavom napola raspadnutom vrpcom. Tako sam umorna. Katkad zaškripim od jada. Prije su u meni držali igračke. Bio je tu i medvjed, tako umiljat. Zašto su ga odnijeli? I lutka bez očiju koja se bojala tame. Tješila sam je kao što to već može stara škrinja. U meni je sada stalno mrak. Otvorite me bar pokatkad!

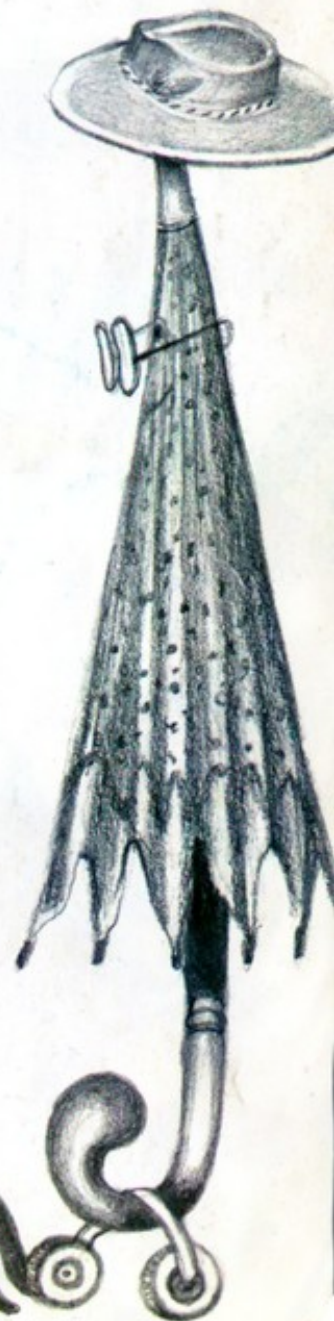
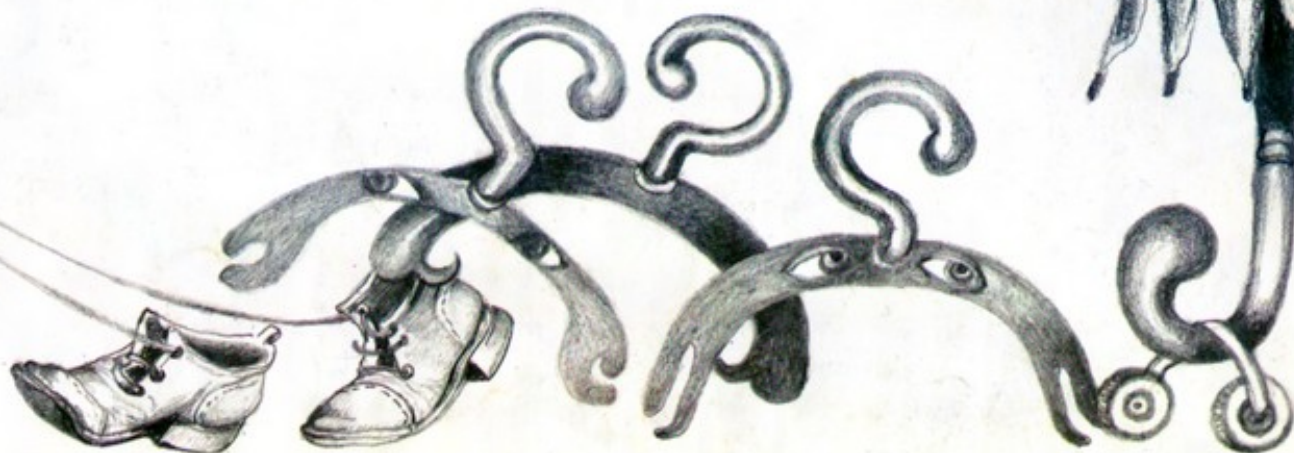

Ormar

Kakva bi bila soba bez mene? Baš nikakva. Čuo sam kako govore da sam prevelik i da zauzimam puno prostora. Smiješno! Pa u tome je baš ljepota ormara. Ja nisam bilo tko, bilo kakva stvar. Ja sam ormar.

U meni se može sakriti. U meni stanuju haljine, odijela, kaputi, šeširi, pa čak i umišljeni kišobran. On se uvijek hvali kad se vrati u moj kut. Bio je na kiši! Gledao je izloge! Pozdravljao se s drugim kišobranima! Velikog li čuda!? Pa, nakraju ga uvijek zatvore, uguraju u moj prostor. Meni nije do šetnje. Pravi ormar samo stoji i čuva svoj stas. Kojiput na meni zamirišu jabuke. Ovo je samo početak priče o meni.

Vi i ne slutite što sve pamti pravi izdržljivi ormar.

Svjetiljka

Kakav bi bio svijet bez mene, stare svjetiljke? Svake večeri iznova oživim. Žarulje se mijenjaju, samo ja ostajem. Ja sam postojana. Ne mogu se potužiti, o mojem se zdravlju svi brinu. Kad zasjajim, u ljude uđe radost. Jača sam od mraka, jača sam od noći. Uz mene se ne treba bojati. Želim pomoći bolesnom dječaku. Neka čita priče uz vrijeme! Neka ih smišlja. Neka ih crta. Brže će mu proteći

To je poruka stare, mudročću ispunjene svjetiljke. Čuvajte moje sjenilo! Čuvat ću vaše tajne. Laku noć!

Tako sam sanjao kako sanjaju stvari. Trčale su, a ja za njima.

U snu sam ozdravio, a uskoro ću i u zbilji.

ŠKOLSKA KNJIGA, d.d.
Zagreb, Masarykova 28

Za izdavača
ANTE ŽUŽUL, prof.

Predsjednik Uprave
dr. sc. DRAGOMIR MADERIĆ

Urednica
SLAVENKA HALAČEV

Recenzentice
mr. sc. MAJA GABELICA-ŠUPLJIK
VLASTA KULIER

Likovna i grafička urednica
JELENA MUSIĆ

Grafička urednica IV. izdanja
ŽELJKA SAMBOLEK

Lektor
VLADIMIR STROJNY

Korektorica
BRANKA MESING-NAKARADA

Tisak
GRAFIČKI ZAVOD HRVATSKE, d.o.o.

© ŠKOLSKA KNJIGA, d.d., Zagreb, 1991.
Nijedan dio ove knjige ne smije se umnožavati,
fotokopirati ni na bilo koji način reproducirati
bez nakladnikova pismenog dopuštenja.

CIP dostupan u Nacionalnoj i sveučilišnoj
knjižnici, Zagreb, 990322055

ISBN 953-0-60157-3

Tiskanje dovršeno u svibnju 1999.

SKR
k

ISBN 953-0-60157-3

9 789530 601574